

Úvodní slovo

Úvodním slovem by měl pravděpodobně pisálek zaujmout potencionálního čtenáře a ve zkratce mu sdělit, že právě tahle kniha je naprosto báječná, ftipná, dokonalá, neřku- li výjimečná. Nejlip ho zaujmout natolik, aby bez mrknutí oka oželel pár škopků melasy v oblíbenej hospůdce a z knihkupectví odcházel s pocitem, že v ruce třímá za mrzskej peníz veledílo par excellence.

No, jestli je někdo toho názoru, že podrobnější vylíčení zážitků z rumunský dovolený je světovej best celer, vyvracet mu to samozřejmě nebudu.

Pro ostatní mam upřimný sdělení – tenhle počin je stejně plytkej a zbytečnej, jako produkce kapely Kryštof. Brak, zmar, zoufalství. Trapný, rádoby vtipný metafory, vulgarismus v každěj větě, jajáckej styl vyprávění, dokonce jsem se neubráníl pokusům o souvětí, prostě zlo.

Kdyby lemur nablil do pera, podal ho opici, ta jala se ho chromou nohou, jistě by tímto vytvořila mnohem hodnotnější věc, než kterou je Trempichův deníček (tyvole, Trempich, krutá slovní hříčka hned na začátku, takovej nástup by se nemusel vyplatit).

Žel opice, i když neudělá ve slově „voda“ dvě hrubice jako já, nezná nikoho, kdo by jí pomoch vydat knížku. Ale nezoufejte, nejedná se o povinnou školní četbu, moc vydání nebude a papír se dá eventuelně použít na utření prdele.

Taky nehodlam popisovat zážitky z dovolený, která neměla chybu, kdy slunce na pláži pralo celej den, každou noc moře ozařoval úplněk a koks ležel na baru volně k dispozici na zlatým tácu potaženým pterodaktylí předkožkou.

Takový výlevy nikoho moc neberou. Vypravěč maximálně nasere posluchače, kterej buď závidí, přeje dotyčnýmu úplavici a pásovej opar, nebo jel se stejnou cestovkou a standardy Karibiku či Tichomořskejch ostrovů zná.

Netvrdím, že sám do Rumunska nikdy žádnéj pologramotnej pitoma bez základních znalostí hor a cizích jazyků nevyrazil, ani že jsou moje několikadenní zážitky kdovíco světobornýho, nebo mě snad dokonce opravňujou k tomu, abych tu mocht trusit moudra, to rozhodně ne.

Po přelouskání těch mnoha řádků ani jedinec nevyčte, jak se má chovat v krizovejch situacích (já brečel), ani nedosáhne turistický nirvány, ale aby mi v rumunsejch lesích úplně nehráblo, drásal jsem po večerech deník.

Kdož chceš tedy kup, čti, ovšem umělecký veledílo nečekej, nejsem žádnéj Pichasso (tak to je konec, vplejtval jsem veškerou municí humoru.)

Kdož nechceš, nekupuj, nečti, dobře uděláš a ušetříš na chlast.

- Pich –

Část první: Fáze příprav

Aby bylo jasno, nejsem žádnéj dobrodruh, vyhledávající medvědí náruč k poklidnému spánku.

Vyděsí mě i sýček v tmavym lese, pavouk je nejstrašlivější zvíře světa a dojít v noci připosranej k márnici považuju dodneška za svůj nejhrdinštější čin. Původně jsme měli jet do Rumunska dva, kamkoli na Deltu Dunaje, přes turistama oblíbenej Făgăraș.

Naprosto nečekaně (pokus o ironii haha) nastal klasickej výspuch. Nemůžu, manželka v pubertě, děti hladoví, babička trpí zácpou, tak dlouho bez heroinu nevydržim, kdo nakrmí krajtů a podobný výmluvy.

V nasrání gúglim mapu Rumunska, dloubnu prstem do monitoru a tím určuju směr výletu. Netuším zatím jak, proč, zač, ale odhľadání je dost velký na to, abych se vydal světlu vstříc a splnil si jeden z dávnejch snů.

Kontroluju platnost pasu, aby náhodou nedošlo na hranicích Moravy k vyhoštění, a náladu stupňuju do pohody. Pokouším se na poslední chvíli sehnat novýho parťáka, ale nikdo se k nenadálému odjezdu nemá. Jako naprostej šílenec se ukáže Kabi, kterému ze srandy naznačím, že by mi moch z Baia Mare udělat taxíka zpět do vlasti a on souhlasí. Jednak v tomhle městě stojí 351m vysokej komín, ze kterýho je bezvadnej výhled, druhak bude cesta domů autem podstatně rychlejší a tretiak... Tretiak byl ruskej hokejovej brankář.

Aby cestovní náklady klesly na minimum, přibíráme ke komínolezení další dva blázny na svobodě And.rewa s Kusovkou. Sice tím náklady naopak vzrostou, ale kdo moch tušit, že se díky And.rewovo zhovadilýmu plánu podíváme za betonovejma vertikálama skoro až k Bukurešti?

Všeobecnej klídek před odjezdem kazí dotazy známejch, co jako ty kapsáři tam, divoký psiska, potažmo medvědi. Proč musí furt kurva každej hledat nějaký problémy? Zloděj dostane výchovnej políček, pes vlídný pohlazení a medvěd se přece lidí bojí. Řešení existuje v každej situaci. Teda skoro v každej.

Dokupuju opalovací krém, venušiny kuličky, ploutve, sluneční brejle, neopren, lubrikační gel, novej parfém, jdu na depilaci, manikúru, bělení konečnicku a vůbec se zabývám důležitějma věcma vhodnejma k desetidennímu sekání patek v horskej divočině. Pomalu všechny propriety rovnam do batohu, kterej váží pár kilo. Jsem nadšen.

Kamarád, vrátivší se čerstvě z Banátu upozorňuje, že kameny na divoký psy úplně pokaždý neplatěj a vtiskne mi srdečně do ruky balíček petard. Jeho rady ohledně manipulace mě utvrzujou v domnění, že jsem obdržel granáty, nikoli neškodný petardy. Přibaluju radši i kindžál a kasr, budou se nepochybně hodit. Taky přibaluju fáče, kotouč průmyslový izolepenky a morfium k ošetření utržený končetiny způsobený nešetrnou manipulací petardama, nebo kindžálem. Ještě přibaluju optanol na vypláchnutí očí, neb ve stresu z napadení krvelačnou smečkou divokých psů

určitě pepřák otočím opačně a pěna bezchybně ulpí na mém obličejí modela.

Do odjezdu zbejvaj čtyři dny a batoh těžkne. Při pokusu o jeho nahození na záda mi vyklouznul z ruky a udělal díru v plovoucí podlaze. Nevadí, beztak jsem jí chtěl jednou vyměnit. Vyhazuju veškerý jídlo v konzervach a zakupuju velký množství lahodnejch čínskejch polívek. Jsou lehký, chutný a praktický. Batoh rázem